

JÉZUS KIRÁLYSÁGA ÖRÖKKÉVALÓ

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. december 24.

Ahogy készültem a mai alkalomra, kerestem az Úr akaratát, nem annyira tanítást hoztam a mai napra, hanem inkább egy kicsit az ünnepi hangulat jegyében egy kicsit visszarepülünk az időben kétezer évvel ezelőtre. Megnézzük azokat az eseményeket, amik akkor történtek, és bár karácsonykor általában mindig elolvassuk ezeket a bibliai szakaszokat, mégis Isten Igéje minden alkalommal megmelengeti a szívünket. Hogyan is kezdődött el egy új korszak akkor és ott, hogy jutottunk el idáig, mit jelent ma nekünk? Mit jelentett akkor és ott? Milyen körülmények között, milyen környezetbe érkezett meg a Megváltó? Milyen környezetbe jött el az Ige, és érkezett meg az Evangélium erre a világra?

Kezdjük mindjárt az Igével, a Lukács evangélium 1. fejezet 26–38-as igeversig fogom felolvasni azt az örömteli eseményt, amikor az angyal Máriának hírül hozta a nagy hírt:

Lukács 1,26–38.

26. A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábiel angyal Istentől Galileának városába, amelynek neve Názáret,

27. Egy szűzhöz, aki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária.

28. És bemenvén az angyal hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között.

29. Az pedig látván, megdöbbsent az ő beszédén, és elgondolkodék, hogy micsoda köszöntés ez?!

30. És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél.

31. És ímé, fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az Ő nevét Jézusnak.

32. Nagy léssen Ő, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét;

33. És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az Ő királyságának vége nem léssen!

34. Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfit nem ismerek?

35. És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Szellem száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz be téged; azért aki születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.

36. És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, akit meddőnek hívtak:

37. Mert az Isten Igéjének semmi sem lehetetlen.

38. Monda pedig Mária: Ímhol, az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elment tőle az angyal.

Csodálatos igesorok ezek, megmelengetik az ember szívét. Egy világtörténeti esemény kezdeténél vagyunk, amikor a galileai Názáretben megjelent az angyal, és egy világtörténelmi, egy üdvtörténeti esemény, egy új korszak elindulásához érkezünk. Kutakodtam, hogy honnan ez a karácsony? Mit jelent egyáltalán az, hogy karácsony, honnan származik ez a szó? Mit jelent? Azt hiszem, mindenki tudja, hogy december 25-én ünnepeljük a karácsonyt, és ennek a szónak a jelentését igazából nem is érttem, talán soha nem is néztem utána. Egy kis kutakodás után annyit sikerült elérni, hogy valószínűleg egy szláv eredetű szóból származik, talán morva részről jöhetett ez a szó, hogy krocó, krocson, kracsun, és ezekből a szavakból alakult ki. A magyar nyelvbe pedig a keleti ortodox keresztény egyház által került, ahol már korábban is használták ezeket a szavakat. Ennek a szónak az a jelentése, hogy az újba való átlépés. Ezt jelentette akkor.

A történelemből tudjuk, amikor a magyar államot Szent István megalapította, akkor még a keleti és a nyugati egyházszakadás nem történt meg, mert az 1054-ben történt, amikor a keleti és a nyugati egyház kettészakadt, és egységes volt. Amikor a magyarok bejöttek ide a Kárpát-medencébe, előtte már voltak itt szláv népek, és a szláv népek hirdették már a Krisztust az akkor még pogány magyaroknak vagy hunoknak, tehát ezek a történelmi feljegyzések, amik köztudottak erről.

Mikor kezdődött a karácsony, és mikor kezdődtek az üdvtörténetnek ezek a csodálatos mozzanatai?

A mai tanításnak azt a címet adtam, hogy: *Jézus királysága örökkévaló*. Mi jellemzi ezt a királyságot? Miként nyilvánul meg az életünkben? Ma meg fogjuk nézni, hogy miként nyilvánul meg ez a pogányok életében, a zsidók életében, és miként kell, hogy megnyilvánuljon a keresztyének, ó a hívők életében. A 33-as vers az, amit szeretnék kiemelni, amely így szól:

Lukács 1,33.

33. És uralkodik a Jákób házán mindörökké, és az Ő királyságának vége nem lesz!

Sok királyság volt már a történelem során, és minden királyság, minden földi királyság egyszer véget ért. De az angyal egy olyan üzenetet hozott, amely egy örök királyságról beszél. Tehát sok szabadulást átélt már Izrael népe, akik várták a Messiást. Sok királyuk volt, sok vereséget szenvedtek, sok győzelmet arattak az idők folyamán, bármennyi király jött és bármennyire volt jó egy király, annak a királyságnak is egyszer vége szakadt. Ami itt várható, ami itt be fog következni, amit az angyal hírül adott, az valami teljesen újnak a kezdete, egy teljesen új dolog kezdődött el, amelynek soha nem lesz vége. A bibliai időszámítás lineáris. Tehát az időnek van kezdete, és van vége. Nem mindenki így számolja az időt, van, aki szerint az idő ciklikus. Ebben hisznek a keleti vallások, hogy az idő egy körforgás. De világosan kijelenti a Szentírás nekünk, és Jézus kijelenti magáról, hogy: Én vagyok a kezdet, és én vagyok a vég.

Most egy kicsit nézzük meg Mária szempontjából ezt az egész helyzetet! Názáretről sok mindent gondoltak akkortájt az emberek. Názáretben voltunk, mikor jártunk Izraelben, arra talán mindenki emlékszik, hogy nagyon hegyes-dombos rész, hiszen Jézus, amikor az első prédikációját ott tartotta, akkor magas hegyről akarták letaszítani mindjárt. De hát ne szaladjunk ennyire előre, maradjunk még csak egyelőre a születésnél.

Tehát ez a királyság, aminek a királya megszületett, az örökkévaló, és nem földi. Egy mennyei királyról van szó, aki eljött közénk testben. Miért volt szükség arra, hogy Jézus testet öltön? Azért, hogy rendezzen egy nagyon-nagyon fontos kérdést, és ezt a Máté evangéliumában gyönyörűen rögzíti az Írás. Ezt az igeverset most felolvasom, amikor az angyal Józsefnek is hírül adja a Megváltó születését:

Máté 1,21.

21. Szül pedig fiat és nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.

Ez nagyon fontos momentum. Isten népe, Izrael népe folyamatosan várta a Megváltót, folyamatosan várta a Szabadítót, a Messiást, akivel együtt fog uralkodni. Ők egy földi uralkodóra gondoltak elsősorban, hogy majd Izrael népe örökkön örökké vele uralkodik. Tehát ezért sokszor félreértelmezték Isten üzenetét, mert a legfőbb problémája Isten népének nem a gonosz uralkodók voltak, nyilván ők sok-sok kellemetlenséget, sok nehézséget okoztak az életükben, sőt a létüket veszélyeztették, fenyegették, de az igazi probléma, amitől meg kellett, hogy szabaduljanak, az a nép bűne. Hiszen Izrael összes tragédiája, ami bekövetkezett az elmúlt pár évezredben, az mind emiatt volt, hogy a nép nem tartotta meg az Istennel való szövetséget, és a bűn büntetését kellett viselniük. Isten megígérte Mikeás prófétán keresztül, Ézsaiáson, Jeremiáson, sőt Ezékielen keresztül is kijelentette Isten, hogy egy új szövetséget fog kötni Isten az Ő népével. Nem azon szövetség szerint, amelyet kötött az atyáikkal a Sínai-hegyen, amikor adta nekik a törvényt, hanem ez egy teljesen más szövetség lesz. Tehát ennek a királyságnak óriási jelentősége lesz az egész emberiség történetében.

Most egy kicsit térjünk vissza Máriához! Mária egy egyszerű názáreti leányzó, egy egyszerű názáreti szűz, akinek ilyen hatalmas teher került a vállára. Isten kijelentett valami olyan dolgot, amit Izrael népe már várt. Nem volt ismeretlen az, hogy a Messiás jönni fog. Hosszú-hosszú csend volt. Előtte a történelem viharai úgy alakultak, hogy folyamatosan idegen elnyomás alatt voltak. Ezt már többször hallottátok. Az asszírok voltak Mikeás idejében. Mikeás Ézsaiásnak a kortársa volt, Krisztus előtt 750-től 700-ig volt próféta, és már akkor várták a Messiást. Most egy kicsit gondoljunk vissza, hogy ott vagyunk hétszáz évvel ezelőtt, és sanyargatnak, nyomorgatnak bennünket idegen népek. Mit

jelenthetett akkor és ott Izrael népe számára a Messiás? Egy olyan szabadítót, aki megszabadítja őket a nyomorgatótól. Amikor leírták ezeket a sorokat az akkori próféták, prófétáltak a jelenre, és prófétáltak az elkövetkezendő időszakokra is.

Az asszírok legyőzése nem oldotta meg Izrael problémáját, mert 605-ben jött Nabukodonozor. Jött egy másik birodalom, jött egy másik király, és ez egy újabb elnyomást jelentett Izraelnek. 586-ban elhurcolták a zsidókat Babilonba, még Krisztus előtről beszélünk. Megint csak fogságba került Isten népe, és minél több nyomorúság volt, annál nagyobb volt a Messiás várása. Annál inkább vágyott az emberek szíve arra, hogy Isten ígéretei beteljesüljenek. Utána jöttek megint másik birodalmak. Jöttek a perzsák, amikor vége lett a babiloni birodalomnak. Azt hitték, hogy most már talán megszabadultunk a nyomorgatótól, vissza tudunk menni a babiloni fogság után Jeruzsálembe. Még a templomunkat is fölépítették, és ugye ez volt a legfontosabb abban az időben Isten népének, hogy meglegyen a város, meglegyen a király, és meglegyen a szentély, ahol az Istenüket tudják imádni, ahol az áldozatokat be tudják mutatni. De megint csak azt tapasztalták, hogy ismét nem szabadok. Igaz, visszamehettek most már Jeruzsálembe, de most meg a perzsák nyomorgatják őket. Aztán vége lett a perzsa uralomnak is, és úgy gondolták, hogy most már sokkal jobb lesz, akkor meg jöttek a görögök, és jött Nagy Sándor, és ő uralkodott. Amikor Nagy Sándor meghalt, akkor sem lett jobb a helyzet, mert akkor meg jöttek az görög utódállamok, a s szeleukida Ptolemaiosz birodalom is. Folyamatos nyomorgatás alatt voltak. Különösen a görög birodalom volt az, amelyik nagyon agresszíven akarta hellenizálni a zsidóságot, át akarta téríteni a hellén istenek imáadására.

Most velünk egy időben, háromfajta ünnep van, háromféle módon ünnepelnek. Egyrészt ünnepel a világ, ünnepel a zsidóság, és ünnepel a kereszténység is. Majd egy kicsit szeretnék abba is belemenni, nem most, még végignézzük Mária esetét, hogy hogyan élték meg mindezt.

Jelenleg a zsidók Hanukát ünneplik. A Hanuka a fény ünnepe, és az pontosan ehhez a korszakhoz kapcsolódik. IV. Antiokhosz Epifanész, akit annak idején az antikrisztusnak gondoltak, akiről még Dániel próféta is beszélt. Aki a Szentek Szentjében megszenteltetette a zsidók szent helyét, ahol az ő istenüknek mutattak be áldozatot, és beült a templomba. Odáig ment, hogy magát imádtatta. Ez Krisztus előtt 167-ben történt, amikor Makkabeus Júdás felkelést indított, és a görögöket, a görög utódállamokat, pontosabban a szeleukidákat kiűzték Izrael földjéről. Akkor megkezdődött az úgynevezett Hasmoneus kor, a rómaiak bejöttéig a papok uralkodtak, a főpapok. A főpap volt egyben az uralkodó is, és ő volt az egyháznak a fő vezetője. Egyfajta teokrácia volt. Ez sem tartott sokáig, és ez sem volt egy dicsőséges korszak. Ezt ünneplik ma a zsidók a Makkabeusok könyvével. Lehet olvasni a Makkabeusok 1–2. könyvében, ami a katolikus kánonba bekerült. A protestáns Bibliában, tehát a mi Bibliánkban nincsen benne, hanem az apokrif iratok írják le ezeket a történeteket. Mindez Jézus Krisztus születése előtt történt.

Mária egy olyan hírt kapott, ami gyökeresen fogja megváltoztatni Izraelt, Isten népének az életét. Máriának ez egy óriási nyomást jelentett. A történetben egy angyal jött Máriához. Annak idején Dánielhez is jött egy angyal. Előfordult az üdvtörténelemben többször, hogy Isten természetfeletti módon, természetfeletti küldöttet küldött. A Zsidókhhoz írt levélben is olvasunk erről, hogy angyalok is hoztak híreket, de az utóbbi időben nekünk Isten Fiára kell figyelmeznünk. A helyszín Názáret, egy kis csendes galileai városka, és Mária egy egyszerű istenfélő nő, eljegyezve Józseffel. Annak idején a jegyesség egy kicsit másképp volt, más volt a szokás. Ha akkoriban eljegyzett egy férfi egy nőt, akkor az egy évig tartott, mindegyik a szülői háznál lakott, és egy év után elment a férfi, és kikérte a nőt, és egyszerűen feleségül vette. Ez az egy év arra is elég volt, hogy kiderüljön, hogy mondjuk tényleg erkölcsös életet él-e az a hölgy? Ennek a fényében gondoljunk bele Mária helyzetébe. Az akkori korban, az akkori társadalmi szokások milyen traumát okozhattak Máriának? Ráadásul az időpont, amikor ez történik, a Római Birodalom idején, egy olyan időszakban, amikor az ókori Izrael népe várta a Messiást. Tehát egy történetformáló esemény az, amit bejelentett az angyal Máriának. Bizony Máriában ez nem kis feszültséget okozott, amikor váratlanul szembesül egy ilyen üzenettel. Egy ilyen angyali üzenettel. Ez több konfliktust jelentett akkor, nagyobb kihívást jelentett Máriának. A természetes fogantatás elveivel, és a társadalmi elvárásokkal szemben, ha valakit ab-

ban a korban azon kaptak, hogy mondjuk paráználkodott, vagy házasságon kívüli terhesség esete állt fenn, akkor egyszerűen megkövezték. Ez nagyon súlyos dolog volt akkoriban, tehát nem úgy ítélték meg a helyzetet, ahogy mi ezt ma átéljük, hanem a törvény szerint, és igen nehéz volt ezt Máriának földolgozni. Látjuk, hogy dilemmái voltak, hogy hogyan fog ez megtörténni? Mi lesz? De az angyal biztatta őt, hogy ne félj, mert kegyelmet találtál Istennél:

Lukács 1,30–32.

30. És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél.

Isten gondoskodása, Isten gondviselése az, ami végig fogja vinni, és még azt is kijelentette, hogy fiat fog szülni, és Jézusnak fogják hívni:

31. És ímé, fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az Ő nevét Jézusnak.

Pontosan elmondta Máriának az angyal, hogy Isten Fiának fog hívattatni, és az Ő atyjának, Dávidnak a királyi székét adja neki:

32. Nagy leszen Ő, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az Ő atyjának királyiszékét;

Egy királyt. Miért szükséges a király? Azért, mert van egy királyság. Ha nincs királyság, akkor nincs szükség királyra sem. Egy olyan király adatik, akit Izrael népe már nagyon régóta vár. Mária megkérdezte, hogyan fog ez történni? Az angyal elmondta neki, hogy Isten Szelleme fogja őt beárnyékozni. Itt nagyon fontos a szüztől való születés, az az egyik alaptétele a keresztény hitnek, és sok vita volt ebből a korai keresztények körében. 431-ben volt a khalkédóni zsinat, ahol még mindig arról vitatkoztak az egyházatyák, hogy Mária Istent szülő, vagy embert szülő. Nagyon sok komoly kihívással kellett szembenézniük a korai keresztényeknek is. Mire kialakult és elfogadásra került mindaz, amit Isten Igéje állít, sok-sok vita, sok minden előzte meg mindezt.

Isten Szelleme fog beárnyékozni. Mit jelent ez? Azt, hogy nincs, nem lesz földi apja. Nem a természetes fogantatás útján fog a világra jönni. Hiszen, ha földi apja van, akkor az ádámí, és az eredendő bűnben születik meg Jézus. Ezért volt óriási vita, hogy most Jézus Isten, vagy ember. A 431-es khalkédóni zsinat hozta azt a határozatot, hogy Jézus Isten és ember. Nem volt ez mindig olyan egyértelmű. Monofizitáknak hívták azt a csoportot, akik azt állították, hogy Jézus megistenült az Ő fizikai testében. Ez fölvet további kérdéseket. Ha Ő Isten, akkor hogy halhat meg a kereszten? Akkor nincs az embereknek megváltás. Nem kis fejtörést okozott, és nem kevés igetanulmányozást, és isteni kijelentést, mire a korai egyházatyák fölismerték Isten Szellemének a vezetésére, hogy Jézus ugyanúgy ember, mint Isten. Itt fontos a szüztől való születés. Aztán az egy más dolog, hogy a későbbiekben egy kicsit túlmént az Igén, és az emberi hagyományok, és egyéb sok minden más miatt Máriának olyan dolgokat tulajdonított, aki ő nem volt.

Máriának olyan dolgokat tulajdonítottak, amik nem vonatkoztak rá. Hiszen Máriának, mint tudjuk az írásokból, a Máté evangéliumában olvassuk, hogy az elsőszülött fiát szülte a Szent Szellemtől, utána még lettek gyermekei, és ez történelmileg is mind igazolható. Tehát Máriának az örök szüzessége dogma. Az népi hagyományból származik. Ezt Isten Igéjében nem találjuk meg, és a mi hitünk alapja Isten Igéje. Vannak, akik ezt hiszik. De hadd mondjak egy nagyon fontos dolgot, hogy ez a megváltás és az üdvösség szempontjából teljesen lényegtelen. Mi nem mesterkélte mesékben hiszünk, hanem Isten Igéjében.

Tehát gyakorlatilag így történt, és Mária elfogadta ezt a kihívást. Fölmérte a helyzetet, hogy Isten milyen nagy dolgot bízott rá, és elfogadta ezt a helyzetet. Megalázta magát Isten előtt és azt mondta, ha ez így van, akkor legyen Isten akarata szerint.

Amit tanulhatunk ebből a történetből, az Máriának a hite és az, hogy így egy örökkévaló királyságról van szó, egy örökkévaló Király született meg, amikor Jézus megszületett.

Nagyon sokan azt mondják, hogy ez egy mítosz, ez egy karácsonyi mese. A Lukács evangéliumban Theofilushoz szól Lukács. Nem tudjuk, hogy ki volt az a Theofilus, nem sikerült megfejteni az idők folyamán. Mindenesetre egy olyan valaki lehetett – ez kiderül a Lukács evangélium elejéről – aki hitt mindabban, amik le vannak írva a Lukács könyvében is. Lukács viszont pontosan utána járt mindennek.

Lukács 1,3.

3. Tetszék nékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rend szerint írjak néked, jó Theofilus,

Lukács evangélista, az evangélium írója arról beszél, hogy itt nem mesterkélte mesékről van szó, hanem, mint egy oknyomozó riporter, egy tudósító végig leellenőrizte azokat az eseményeket, amik egyébként a közbeszédben jelen voltak. És ami nagyon fontos és lényeges, a Lukács második rész első igeverse. Pontosan behatárolja az időszakokat, a korszakokat, hogy mikor született meg Jézus.

Lukács 2,1.

1. És lőn azokban a napokban, Augustus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeírattassék.

Tehát ezt pontosan be tudjuk határolni időben, hogy Augustus császár idejében történtek mindezek. Azt is tudjuk, hogy Cirénus volt a helytartó Szíriában. Tehát egy valós időszak volt. Augustus császárt – az Augustus az egy cím – előtte Octavianusnak hívták, Julius Caesarnak a fogadott fia volt és ő volt az első császár, akit Augustusnak neveztek.

Az a szó, hogy megváltó, messiás Izraelben, sőt a Római Birodalomban sem volt ismeretlen. Ugyanis Augustus császár, akit egyébként Octavianusnak hívtak előtte, ő volt az, akit először hívtak fenségesnek, magasságosnak és istennek. Augustus császár Krisztus előtt 27-től uralkodott Krisztus után 14-ig. Ezt pontosan be lehet határolni. És ebben az időkorszakban született meg a Megváltó. Egy ilyen történelmi környezetben jött el hozzánk az Evangélium. Nyugalom volt, békesség volt. A pax romanaról talán többen hallottatok, a békés Róma. Egy volt a célja a császárnak, hogy békesség legyen. Sok-sok háború után megnyugodott Róma, hatalmasan kiterjeszkedett. Augustus császárt hívják a Római Birodalom második alapítójának is. Nagyon-nagyon megerősítette a Római Birodalmat, és megalapozta a császárkultuszt. Onnantól kezdve a császároknak isteni jellemzőket tulajdonítottak. Itt kezdődött el a császárimádat, habár Augustus ezzel nem élt. Tehát egy ilyen környezetben jött el az Evangélium.

Ha a történelmi környezetet megnézzük, ha egy kicsit visszautazunk abba a korba, akkor több mindent látunk. Pontosán beazonosítható az időtengelyen, hogy ez mikor történt. Ezt itt nem is olvasom tovább. Itt még csak annyit, hogy amikor megszületett Jézus, a körülményeket nagyon jól ismerjük, sokszor olvastuk az Evangéliumokban. Az összeírás megtörtént, nekik el kellett menni Betlehembe, és nem fogadták be őket, éppen ezért Jézus egy istállóban született meg, és jöttek a pásztorok. Egy nagyon-nagyon szép, csodálatos idilli környezetet ír le a Biblia. Bár nem tudom, hogy mennyire lehetett az idilli, mert valószínűleg jó hideg volt. Végül is a pásztorok voltak, akik meglátták az Ő csillagát és elmentek megnézni, így ők találkoztak először a Messiással.

Lukács 2,11.

11. Mert ma született néktek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Tehát egy Üdvözítő, egy Király született. Mindjárt visszatérünk a Máté evangélium második részére. A 14-es igeverset szeretném még fölolvasni, hogy az angyalok, a mennyei seregek sokasága Istent dicsérik és ezt mondják:

Lukács 2,14.

14. Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és jó akarat az emberekhez!

Ezt azért olvasom fel, mert nagyon gyakran értik félre az emberek ezt az igehelyet. Ugyanis ez nem arról szól, hogy az emberek között békesség lesz a földön. Hanem az Isten és az emberek közötti békességről szól. Hogy Isten megbékél az emberrel, és ez az Ő egyszülött Fián, a Megváltón, a Messiáson keresztül fog megtörténni. Nagyon sokan értették félre ezeket az üzeneteket. Ugyanis a zsidó nép, akik nem hisznek a saját Messiásukban, akik még nem ismerték föl a Messiást, mind a mai napig azt gondolják, hogy itt egy világbéke lesz – ezért fogja tudni majd az Antikrisztus megteveszteni őket –, hogy egy örökös olyan földi király lesz, aki békességet fog hozni.

És majd még szólok néhány súlyos tévedésükről, hogy milyen katasztrofális helyzethez vezet az, amikor valaki nem ismeri föl az isteni időket, nem ismeri föl Isten küldöttjét, és főképpen nem ismeri föl a saját Messiását. Ez nemzeti, történelmi tragédiákhoz, személyes tragédiákhoz vezet. Ezért is nagyon fontos a karácsony üzenete, nagyon fontos a Messiás, Jézus megszületése.

Itt a Mátéban a 2. részt most nem fogom végigolvasni, majd otthon végig olvassátok, csak epizódokat szeretnék belőle kiragadni. Itt arról szól, hogy a keleti bölcsek elmennek Betlehembe. Ez Heródes király idejében volt. Megint találunk Máténál is egy királyról beszámolót, és tudjuk, hogy Heródes királyt a római szenátus nevezte ki Júdea királyának. Krisztus előtt 37-től, Krisztus után 4-ig uralkodott Heródes. Tehát ez az időkorszak is tökéletesen behatárolható.

Tudjuk, hogy a Római Birodalomban a császár nevezte ki utána a királyokat, de addig még mindig Rómában a szenátus uralkodott, és nem a császár, hanem a római szenátus nevezte ki Júdást Júdea királyának, és királyi címet adományozott neki ugyanúgy, mint Antipásznak. Később látunk egy-két királyt még ott Júdeában. Tehát ez a rész is nagyon-nagyon jól behatárolható. Ezek a napkeleti bölcsek, nem tudjuk, hogy kik voltak, azt sem tudjuk, hogy hányan voltak, mert a Biblia nem írja. Csak egy dolgot tudunk, hogy keresték a zsidók királyát. Azt mondja:

Máté 2,2b.

2b. Mert láttuk az Ő csillagát napkeleten, és azért jöttünk, hogy imádjuk Őt.

Nagyon furcsa dolog. Hova mentek ezek a napkeleti bölcsek? A királyi udvarba mentek, Heródeshez. Mert egy júdeai király hol születhet meg? Azt gondolták nyilván, hogy az csak a királyi udvarban lehet. De a mi Királyunk, ez az örök Király nem a földi királyok udvarában, hanem egy kis istállóban született meg.

Heródesről sok mindent tudunk, megölette a feleségeit, a saját gyermekeit a hatalom féltése miatt. És ha Heródes meghall egy ilyen hírt, hogy egy király születik, akkor mi az első reakciója? Hogy szeretne találkozni azzal a királlyal, aki az ő királyságára tör. Nyilván nem azért, hogy imádjá, hanem mert gyilkos szándékai voltak. Ezért a bölcseknek meghagyta, hogy tudakoljátok meg, hogy hol van, majd aztán elmegyek és én is imádom – mondta Heródes, de nyilván magában nem ezt gondolta. De nem jöttek vissza a bölcsek, hanem másfelé tértek vissza. József és Mária pedig álomban szintén intést kapott, hogy ne menjenek vissza, hanem menjenek el Egyiptomba. Miután Heródes meghalt, csak akkor jöttek vissza Názáretbe, mert ez is meg van írva, hogy Názáretben fog fölnevelkedni.

Látjuk, hogy Mária názáreti volt és ezért a názáreti Jézusnak hívják, hiszen Názáretben neveltetett föl. Nézzük meg egy kicsit ezt az egész történetet. Ahogy olvastam ezt a részt, megláttam, hogy itt el lehet különíteni, hogy hogyan állnak Jézushoz, hogyan állnak a Messiáshoz a pogányok. Ugye három fajta nációt különböztet meg a Biblia: a görögöket, a zsidókat, és Isten gyülekezetét. Ebben a történetben találkozhatunk mind a hárommal. Találkozhatunk a bölcsekkel. Azok a bölcsek, akik várták a megváltást, akik várták a zsidók királyát, akik vezetést kaptak, akik jöttek imádni, és a királyi udvarban keresték. Ezek voltak a bölcsek.

Írja a Római levélben, hogy még a világ is, még a természet is várja a megváltást. A pogány emberek is várták a Messiást, hiszen Ábrahámiban nem csak a test szerinti fiaknak adatott az ígéret, hanem az egész világnak, minden népnek, minden nemzetnek. Talán a babiloni fogság is jó volt valamire. Dániel könyvében olvassuk, hogy Dániel erősen képviselte az izraeliek hitét, és hittek Istenükben, és bizonyoságot tettek a pogány népeknek. Talán onnan volt a várakozás, nem tudjuk, a Biblia ezt nem fejt ki bővebben.

Tehát a bölcsek várták a megváltást, és keresték az Urat, keresték a lehetőséget, keresték a szabadulásukat. Nézzük meg, hogy Heródes, hogy viselkedett ebben a helyzetben. Azt mondja: Heródes megrémült és vele egész Jeruzsálem. Nyilván Heródes féltette a hatalmát, féltette a földi királyságát, és megtett mindent annak érdekében, hogy az ő királysága megállhasson. Már ahogy hatalomra került, már az nagyon érdekes volt. Az utolsó Hasmoneust – akik uralkodtak Izraelben –, Hurkanost ölette meg. Tehát mindent elkövetett eleve azért, hogy hatalomra jusson. Heródes azért igyekezett a népnek a kedvében járni, gazdaságilag igen-igen sok mindent intézett Izraelben. A második templomot ő újíttotta fel. Annyira jól sikerült ez a felújítás, hogy akkoriban ezt harmadik

templomnak is nevezték. Jó, hogy ma ezt a zsidók nem nagyon szeretik hallani, mert a harmadik templom, meg a mi hitünk szerint is az majd a mennyből fog leszállni és az lesz a mennyei Jeruzsálem.

De Heródes azért igyekezett, hogy a zsidó népnek a kedvében járjon. Igyekezett az életfeltételeket javítani. Mivelhogy Augustus volt már 27-től a császár a pax romana jegyében, igyekezett arra, hogy a békét, a rendet fönntartsa. Tehát nagyon biztonságos hely volt akkoriban Jeruzsálem. Leszámolt a banditákkal, a rabló csapatokat fölszámolta. Tehát igyekezett a nép kedvében járni, de egy despota volt, egy hatalomféltő, és mindent megtett annak érdekében, hogy az ő királysága megmaradjon. Őhöz még nem jutott el az a hír, ami Máriához, hogy lesz egy örök királyság, és ez az örök király nem ő lesz. Nem lehetett Hasmonaeus pap, mert idumita származású volt. Ez azt jelenti, hogy Ézsau törzséből származott Heródes. Különben valószínű, hogy ő lett volna szintén az egyik főpap, de nem lehetett a származása miatt, és ezért ilyen módon ragadta magához a királyi hatalmat.

Tehát Heródes érdekesen reagálta le ezt az egész helyzetet. A csillag megjelenésének az idejét kutatta. Nagyon érdekes, hogy a bölcsek tudták. A világi uralkodók igazából nem vártak egy messiást, nem vártak egy megváltót, mert a királyok, a császárok magukat tartották messiásnak. Egy feljegyzést olvastam Augustus császár születésnapjáról. Először azt hittem, hogy a Messiásról szól, mikor kiderült, hogy nem, hanem a császárról szólt ez az imádat. Tehát a császárokat istenként imádták abban az időben. Ezért a császárok egyáltalán nem vágytak arra, hogy legyen egy örök király, és egyáltalán nem várták. A világi uralkodók ma is úgy vannak, hogy nem igazán várják az örök királyt.

Heródes örült viselkedéséről olvasunk itt, a gyermekgyilkosságokról. Ez is meg van írva, hogy be fog következni. Tehát a nagy Heródest a Római Birodalom tette királlyá, pontosabban a római szenátus.

Nézzük meg az írástudókat. Ott is volt egy zsidó vallásos csoport, akiknek tudomásuk volt arról, hogy Megváltó, Messiás fog érkezni. Amint az előbb olvastam a Máté 1,21-et, ez nem egy politikai megváltó lesz, aki fog jönni. És ha nem jól ismerik föl a Messiást, nem jól pozicionálják magukat a megváltás tekintetében, akkor ez nemzeti tragédiákhoz vezethet, és vezetett is az elmúlt időszakban. A Galata 4,4 mondja:

Galata 4,4–5a.

4. Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett,

5a. Hogy a törvény alatt levőket megváltsa...

A Biblia beszél az időkről, beszél az idők teljességéről. És mindez azért történt meg, hogy a törvény alatt levőket megváltsa. Mitől váltsa meg? A bűntől. Mert az igazi problémájuk, az ember igazi problémája Krisztus előtt elsősorban nem a császárok, a királyok, meg a rossz uralkodók, meg a gonosz nemzetek voltak, hanem Isten népének a bűne. Nem tudta megtartani a törvényt, nem tudta megtartani a szövetséget, ezért ítéletet hoztak magukra. Most van itt a nagy történelmi lehetőség Isten kiválasztott népe előtt, hogy elfogadja a Messiást. De amint János írja, az evangélium első részében:

János 1,11 – 12.

11. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.

12. Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek;

János ezt gyönyörűen leírja. Benne van ebben Isten szívének minden fájdalma, minden vágya. Vágyott arra, hogy népe fölismerje Őt, elfogadja Őt, és hogy az Ő népét végre meg tudja szabadítani és Isten királysága elérkezzen. Tehát közömbösek maradtak, nem kutakodtak, nem mentek tovább, nem ismerték föl, és valóban elmentek a saját megváltásuk mellett. Pedig Ésaías próféta, Mikeás próféta, aki még Ámósnak és Hóseásnak is a kortársa volt, ők már előre kijelentették, hogy mindez meg fog történni.

Az, hogy nem ismerték fel a Megváltójukat, az izraeli nép életében tragédiákhoz vezetett, Krisztus után. Mert nem ismerték fel az igazi Messiást, de hittek a hamis messiásoknak. Egy ilyen esemény volt az, amiről Jézus is beszélt, amiről a Máté 25-ben olvassunk, a Lukács 21-ben, a Lukács 17-ben,

és a Máté 13-ban, amikor Jézus az utolsó időkről beszél. Jézus azt mondta, hogy itt kő kövön nem fog maradni. Amikor ültek a templomnál és az utolsó időkről kérdezték, Jézus második eljövételéről kérdezték. Jézus második eljövételéről talán több prófécia, több kijelentés van, mint az első eljövételéről. De nem ismerték föl a zsidók és ez okozta a nemzeti tragédiájukat. 60 és 70 között volt az első zsidó-római háború. Vespasianus kezdte el, de a fia, Vespasianus Titus fejezte be. 70-ben lerombolták a templomot. Ők fegyverrel akarták kivívni a szabadságukat, és majd valaki a felkelés élére áll és ő lesz az ő megváltójuk, ő lesz az ő szabadítójuk. Főleg a zelóták voltak azok, akik fegyverrel akarták megszerezni és elhozni Isten országát, Isten királyságát. Ez az egyik tragédia volt. Ez már Krisztus utáni kor, amiről beszélünk. Tehát a 60–70-es évek között lerombolták, fölgújtották a templomot.

Izraelben most annak a maradványai vannak, azóta sem épült föl. Azután pedig következett 132. Krisztus után. Egy kis történelem, hogy lássuk, mit jelent az, amikor a saját népe nem ismeri föl azt a történelmi időpontot, ami megváltoztathatná az egész életét, ami megszabadíthatná az örök gyötrelemtől, az örökös uralkodóktól, az örökös ideig óráig való királyoktól.

De mégis mindig erre vágytak, és ez a várakozásuk nagyon sok katasztrófába, nagyon sokba került Isten népének. A Bar-Kochba felkelésről megint mindenki hallott, 132–135. Ez volt a zsidók második felkelése a Római Birodalom ellen. Akkor Hadrianus római császár volt uralmon. A felkelést Akiva Ben Yosef rabbi javasolta a zsidó tanácsnak, a szanhedrinnek, és a felkelés vezetésére Simon Ben Kosibát választotta ki, akit a számok könyve szerint, a 4Mózes 24,17 szerint „Csillag tűnik föl Jákob törzseből, jogar sarjad Izraelből” – alapján Messiásnak tartottak.

Harminc, vagy negyven embert tartottak már messiásnak Jézus eljövele óta a zsidók. A Messiásuk nem felismerésének az lett a vége, hogy a három évig tartó kegyetlen háborút Hadriánus 135 nyarán leverte, Bar Kohbát pedig elfogták, megcsonkították, a nyelvét is kivágták, innen van az úgynevezett barkóba játék. Nem tudott a kérdésekre felelni, csak mutogatni tudott, illetve azt sem, mert annyira megcsonkították, hogy csak bólogatni tudott. Egy ilyen tragédiát kellett átélnie Isten népének, azért mert nem ismerték fel a saját Megváltójukat.

Ha megyünk tovább, akkor van egy negyedik csoport is, az pedig Isten népe. Itt ebben a történetben Mária és József elhívásáról van szó, akik hallgattak Istenre, akik figyelembe vették Isten vezetését.

Máté 2,13–15.

13. Mikor pedig azok visszatértek, ímé megjelent az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és mondta: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Egyiptomba, és maradj ott, amíg én mondom néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.

14. Ő pedig fölkel, vette a gyermeket és annak anyját éjjel, és Egyiptomba távozott.

15. És ott volt egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.

Ennek is kettős jelentése van. Egyrészt, amikor a szolgaságból Mózes által kimenekítette Isten az Ő népét, itt pedig az Ő Fiát hívta ki. Izraelt Isten örökbe fogadta és a fiának tekintette. Nem véletlenül Máté a zsidókat célozza meg ezzel, hogy Egyiptomból hívtam ki az én Fiamat. Ezek mind a Messiásra mutató jelek. Úgy, ahogy annak idején Isten népét, Izrael népét kimenekítette Egyiptomból.

Sok minden történt azóta is. Ha egy kicsit megnézzük az üdvtörténelmet, hogy hogyan is jutottunk el napjainkig. Az nem volt egy egyszerű dolog, hogy az egész kereszténység üdvtörténete egy kis betlehemi jászolnál kezdődött el, míg eljutott 381-ig, amíg a nagy Római Birodalom hivatalos vallásává vált a kereszténység. Tudjuk, hogy a kereszténység nem vallás, hanem egy élő kapcsolat Istennel, de a világi megfogalmazás szerint, a világi teória szerint a kereszténység a vallás kategóriájába sorolandó. A világ így érti. Óriási utat tett meg az egész keresztény világ. Most egy olyan korszakban vagyunk, hogy várjuk Jézus Krisztus második eljövételét. Az ő kihívásuk akkor és ott az volt, hogy az első eljövételére felkészüljenek. Az Ésaíasban, illetve a Máté 3,3-ban olvassuk, hogy Keresztelő János azt mondja, hogy ő azért jött, hogy előkészítse az Úr útját. Ugyanez fogalmazódik meg a János 1,23-ban:

János 1,23.

23. Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondotta Ésaías próféta.

Keresztelő János, aki test szerint unokatestvére volt Jézusnak, előhírnöke volt a Messiásnak. Ő megtérésre hívta Izrael népét. Ő vízzel keresztelt, megtérésre keresztelt. „Készítsétek elő az Úrnak az útját” ez egy katonai kifejezés, a Római Birodalomból származó kifejezés. Ahogy vonult a római hadsereg, a legfontosabb feladata az útépítőknek volt, hiszen utat kellett építeniük, hogy a szekerekkel, a lovakkal a hadsereg fel tudjon vonulni. Szellemi értelemben ugyanolyan útépítő volt Keresztelő János, aki előhírnöke volt az Úr Jézus Krisztusnak. Nagyon sokan a zsidók közül is – hiszen az első keresztények zsidók voltak, ezt soha ne felejtjük el – voltak, akik meghallották, akik fölismerték a Megváltójukat, fölismerték a Messiásukat. De ugyanúgy, mint Heródes, hatalomféltésből, irigységből megfosztották a népet az igazi királyuktól, az igazi vezetőjüktől, az igazi Messiásuktól, Jézus Krisztustól.

Ha megnézzük, hogy tizenkét laikusból hogyan vált mégis óriási csoda. Jézus születése egy óriási csoda! Én megértem Mária dilemmáit, amikor az angyal bejelentette, hogy szűzen fog szülni. Ilyen a világtörténelemben sohasem volt, és soha nem is lesz. Gondolom, hogy minden végigfuthatott a fején, hogyan fogják ezt nekem elhinni? Hogyan fogja elhinni a jegyesem? Hogy fogja elhinni a gyülekezet? Gyakorlatilag életveszélyben vagyok – gondolhatta Mária. Úgy is volt.

Mégis hogyan jutottunk el odáig, hogy mára a kereszténység elterjedt az egész világon? Sokféle történelmi esemény zajlott le, de az első nagy fordulat az első niceai zsinat volt, 325-ben.

Most karácsony napján erről szólok, egy kis történelem, hogy tudjuk, mert olyan pletykák terjednek, hogy az egész a császárok hozták, meg ez egy politikai döntés volt, meg stb. Vannak ilyen elképzelések, de nagyon jól dokumentálható és nagyon jól nyomon követhető, hogy az első niceai zsinatot Konstantin császár hívta össze. Ez nagyon sokakat megtéveszt, mert ez nem azt jelenti, hogy a császár tevékeny résztvevője volt a zsinatnak. Gondoljatok bele, hogy a császár volt az egész birodalom ura. A keresztények száma egyre nőtt. Előtte ki akarták őket irtani tüzzel-vassal. Előtte volt Diocletianus, a legvéresebb keresztényüldözés az ő idejében volt, de 311-ben Konstantin kiadta a nápolyi ediktumot. Ez azt jelenti, hogy a keresztények üldözését megszüntették. Mindent tettek a korai hívőkkel, oroszlánok elé dobták őket, megcsönkítették őket. Rengeteg gonoszságot tettek velük, de a keresztények száma csak egyre nőtt és nőtt. Olyan mértékűvé vált, hogy már nem tudtak velük mit kezdeni. Volt annak idején egy olyan mondás, hogy ha legyőzni nem tudod, akkor szövetkezz velük. Valahogy így történt ez. Nyilván némi politikai megfontolás volt ebben. Ha megnézzük az úgynevezett Nagy Konstantin császár előéletét, sol in victus hívő volt. A „sol” jelentése nap, a „victus” pedig a győzelem, tehát a győzedelmes nap. Egy pogány vallás volt a napimádat, mind a mai napig vannak olyanok, akik napimádók.

Ha karácsonyról beszélünk, akkor hogyan került a karácsony 25-ére? Ez egy pogány ünnep volt, és mindenki tudja, hogy 25-e a nap-éj egyenlőség napja. Miről szól ez? Ha megnézzük a volt pogány ünnepet, ha megnézzük a zsidók ünnepét, vagy a keresztények ünnepét, mindegyik arról szól, hogy a világosság legyőzi a sötétséget. Nem tudjuk, hogy ez a döntés jó-e, hogy 25-ére tették a karácsonyt, vagy nem. Egyébként 336-ban lett a karácsony a keresztények hivatalos ünnepe, amit Nagy Konstantin rendelt el. Miről szólt? Arról, hogy folyamatosan rövidültek a nappalok, de végül is a nap legyőzte a sötétséget. Ugyanerről szól a Hanuka ünnepe, a fény ünnepe a zsidóknál. Vannak összecsengések. Természetesen ennek a kettőnek semmi köze a megváltóhoz, semmi köze az örök királyhoz. Csak látszik, hogy az emberek váradalmában ott van a világosság, de az igazi világosság eljött már és a világban van – mondja János apostol. Ezek mind hamis dolgok!

Aztán később Konstantin valóban kereszténnyé lett és hívővé lett. Főleg az anyja, aki hívő volt. Legyőzte Liciniuszt, aki egy társcaászár volt. Állítólag egy hang jelent meg neki és azt mondta, hogy ebben a névben menj Liciniusz ellen és győzni fogsz. Mivel győzött, ezért hívő lett. Ez a történet, nem tudjuk, hogy igaz-e, de ezt írják le a történetírók. Utána lehet nézni. Ennek a lényege az, hogy ő is aztán hívővé vált. Az első niceai zsinatot Konstantin hívta össze. A pápaság még nem létezett akkor, Konstantin ott volt, és az akkori egyházatyák által hozott döntéseket jóváhagyta, és

törvényerőre emelte a birodalomban. Ennyi volt a császár szerepe. Ott már nem nagyon volt szó a kánonról, hogy melyik könyvek kerüljenek be a Bibliába, ezt is az ösptyák döntötték el. Már az első század végén megvoltak azok a könyvek, amelyek Isten Szellemétől ihletettek, megvoltak az apokrif iratok, amik bibliai jellegű írások, de nem Isten Igéje, és megvoltak a pseudo epigráfok, amelyek hamis iratok. Állatok, hamis iratok. Nagyon jól meg tudták különböztetni az egyházatyák. Atanásziusz a húsvéti körlevelét 367-ben írta, akkor már az összes könyv szerepelt benne. Tehát a Biblia összeállt. Egy dolgot jó tudni, hogy ez a Biblia, amit a kezünkben fogunk, az teljességgel hiteles. Teljességgel Isten Igéje és teljességgel Istentől ihletett az Írás. Hálát adunk Istennek!

Tulajdonképpen az első zsinat csak megerősítette mindazt, ami már egyébként is megvolt a püspökök között. Volt több keresztény központ, nem Róma volt a központ. Róma még akkor nem is szerepelt a központok között, csak később vált azzá, Antiókhia főleg és még voltak más helyek is.

Aztán következett a nagy fordulat, amikor Theodosius császár lett a birodalom ura, ez 380-ban történt meg Krisztus után, akkor a Római Birodalom hivatalos vallásává tették a kereszténységet. Jézus születésétől 380-ig jutott el oda a helyzet, hogy egy kis jászoltól, tizenkét egyszerű apostolon keresztül a kereszténység, Isten Igéje győzedelmeskedett és világvallássá lett, mert a Római Birodalom vallásává lett. A Római Birodalom a világot jelentette akkor. Világvallássá lett! Ez egy kis történelmi áttekintés.

Gondoljunk bele, hogy mennyi hívő, mennyi krisztuskövető, mennyi mártír vére árán jutottunk el odáig, hogy ma mi Jézus Krisztus hívői lehetünk, hogy mi újjászülettünk. Amikor kezünkbe vesszük az Írásokat, amikor kezünkbe vesszük a Bibliát, akkor tudnunk kell azt, hogy ma mi olvashatjuk Isten Igéjét, hogy tisztán érthetjük Isten Igéjét, az nagyon sok mártír, hívő, elkötelezett ember életén, vérén, véraldozatán keresztül történhetett meg. Mi sokszor visszanezünk azokra az időkre, hogy hogyan lehettek ilyen tudatlanok, hogyan hozhattak ilyen döntéseket. De nem volt minden egyértelmű, például az első konstantini zsinaton a trinitás-tan, vagyis a szentháromság-tan volt az egyik fő kérdés. Nekik fel kellett növekedniük, kijelentésről kijelentésre jutottak előre. Akik előttünk voltak, mindannyian így vannak. Amikor az előttünk levő szolgálók, pásztorok szolgálatára nézünk és az ő tévedéseikre, akkor könnyen meg tudjuk ítélni őket. De egy dolgot lássunk, amíg eljutottunk erre a világosságra, addig nagyon sok időnek kellett eltelnie, attól a kis betlehemi bölcsőtől, attól a kis betlehemi jászoltól odáig, hogy mi ma érthetjük és világosabban láthatjuk az Isten Igéjét, vagy, hogy egyáltalán nyomtatott formában a kezünkben van a Biblia, hogy olvashatjuk, hogy növekedhetünk Isten Igéjén, hogy kijelentéseket vehetünk Istentől, sok minden történt.

Még annyit, hogy a pápáknak tudják be ezt a sok mindent, de semmi közük ezekhez a pápáknak. Beszéljünk erről is, mert miért ne beszéljünk, az első pápát, akit pápának lehet nevezni, az I. Leó volt. Ő az, aki összehívta a 451-es kalcedoni zsinatot, ahol fontos határozatokat hoztak. Pontosabban, ő csak összehívta, de Marcinius bizánci császár küldte ki a meghívókat. Tehát még mindig nem volt olyan helyzetben a római püspök, hogy a császár tudta nélkül bármilyen megmozdulást végezzen a birodalomban. Azok a pletykák, azok a mesék, hogy ezeket a pápák állították össze, meg a császárok állították össze, ezek az ördög hazugságai. Azok az egyházatyák, akik akkor Isten szolgálták, Isten kegyelméből az Urat szolgálták, nagyon sok vértanúról lehet olvasni, akik elkötelezettek voltak Isten Igéje mellett.

A betlehemi jászoltól indultunk el a mai üzenetben, egy elég nagy korszakot fogtunk át történelmileg. Nyilván csak madártávlatból tekintettünk erre. Amikor ünnepelelünk, akkor vissza kell nézni azokra az időkre, hogy akik előttünk voltak, ők milyen traumákat, milyen kihívásokat éltek át. A kérdés az lehet, hogy jó, István, de mi az üzenet ma ebből a mi számunkra, akik itt élünk most ebben a korban? Most mi egy ugyanolyan korban vagyunk. Ők Jézus első eljövetele körüli dolgokkal voltak nagyon elfoglalva és ott a Messiás első eljövetelével kapcsolatban kellett helytállniuk. Mi pedig ugyanúgy egy várakozásban vagyunk. Várjuk azt, hogy a Messiás visszajöjjön másodszer. Vissza fog jönni! Nagyon sokan vannak úgy, ahogy akkor voltak, akik nem ismerték föl az első eljövetelének az idejét, hogy nem vették észre a meglátogatásuk idejét. Ma megint csak ugyanúgy élnek meg a karácsonyt az emberek.

Mit jelent ma a karácsony a pogány ember számára leginkább? Azt, hogy egy napig megpróbálunk szeretetben járni, ajándékokat adunk, együtt leszünk a családdal egy kicsit, és akkor jövő héten, már szerdától megint indul az élet és akkor letudtuk ezt is. Csak egy napirendi pont volt az életünkben. Így is hozzá lehet állni, de ne felejtsetek el, hogy egy örök Király született. Az Ő királyságának nincs vége! Ő egy örök Király! Vissza fog jönni és eljön majd a földi királysága is, az ezeréves millennium, amiről beszél a Jelenések könyve. Ezer évig fog uralkodni. Fizikálisan is fog uralkodni és már most is uralkodik, mert Ő egy mennyei Király.

A Lukács 17-ben olvassuk, amikor megkérdezik a farizeusok, hogy mikor jön el az Isten országa. Azt mondja Jézus, hogy Isten országa nem szemmel láthatólag jön el, hanem Isten országának a királyi hatalma tibennetek van. Ez a pontos fordítás, az eredeti görög, de nem így hozza a Károli sem, a miénk sem. De ha az eredeti görögöt megnézzük, akkor pontosan így van, hogy Isten királyi hatalma tibennetek van. Egy mennyei királyság van, egy szellemi királyság van. A megváltó, a Messiás elsősorban azért jött, hogy a bűnkérdést lerendezze, hogy Isten és az ember kapcsolatát helyreállítsa. Ez egy szellemi királyság. Jézus a feje az Egyháznak, mi vagyunk a Test. Jézus a testen keresztül cselekszik. Úgy, ahogy az Úr Keresztelő Jánoson keresztül készítette elő az Úr első eljövételét, ugyanúgy most rajtunk keresztül készíti elő az Úr a második eljövételét. Amikor leülünk a családi asztalhoz, összejön a család, vagy ha éppen valaki egyedül tölti az estét, akkor tényleg gondolkodjon el azon, hogy mi egy örök királyságnak vagyunk az állampolgárai. Ahogy mondja az Írás, hogy a mi állampolgárságunk a mennyekben van, ahonnan a mi megtartó Úr Jézus Krisztusunkat is várjuk – írja a Filippi levélben az Írás. Mi mennyei állampolgárok vagyunk! A karácsony egy személy születésnapjáról, egy örök Király születésnapjáról szól, Jézus Krisztusról.

Általában magunkat ünnepeľjük, a családot ünnepeľjük, sok mindent ünnepeľünk. Nagyon szívemengető volt a gyermekek története, ők Jézus születésnapjára koncentráltak és készítették a kis ajándékaikat, hogy boldog születésnapot, Jézus. Isten azért hívott el bennünket, hogy a bizonyosságtevői legyünk, a Szent Szellemet azért adta, hogy Jézus Krisztusról tegyen bizonyosságot. Erre lettünk kiválasztva, úgy, ahogy Izrael arra lett kiválasztva, hogy a népek és a nemzetek előtt képviselje az Ő Istenét. Mi ugyanerre vagyunk elhívva. Ez a munkánk sok kihívást hoz. Akkora kihívásunk nincs, mint Máriának és Józsefnek, nekik egy nagyon speciális küldetésük volt, de a mi küldetésünk ugyanolyan fontos. Nagyon sok ember van, aki még nem találkozott a Messiással, aki még nem találkozott Jézus Krisztussal. Találkozott a fenyőfával, az ajándékokkal, az üzletekkel, bármivel.

Ahogy itt a gyerekeket néztem, az jutott eszembe, hogy sok gyerek nem tudja, hogy mit ünnepeľünk karácsonykor, pontosabban kit ünnepeľünk. Legyünk mi is világosságul, mert Isten világosságul hívott el bennünket, azért hogy világosítsunk a sötétségben. Úgy, ahogy a zsidók gondolják, hogy Isten adott olajat nekik, hogy ami két napra lett volna elég a Szentek Szentélyében, amikor kiűzték onnan a hamis Messiást, Antiochus Epiphanest, akkor a két napra elegendő olaj nyolc napig világított. Isten nekünk is adott olajat, hogy világítsunk és ez az olaj a Szent Szellem. A Szent Szellem által ad világosságot. A Szent Szellem megtanít minket mindenre, pontosan azért, hogy világítsunk a sötétségben. Nem az égen lévő Nap fogja legyőzni a sötétséget, hanem az örök világosság, ami a mi Úr Jézus Krisztusunk, a mi Megváltónk. Általa vagyunk mi is győztesek és győzedelmesek.

Hálát adunk Istennek a karácsonyért! Lehet, hogy egy kicsit rendhagyó volt az üzenet, de amikor ünnepeľünk, akkor egy kis visszatekintés soha nem árt, és talán olyan dolgokról is beszéltem, amiről még esetleg nem hallottatok. De hála Istennek, ma mindennek nagyon könnyen utána lehet nézni. Ez is egy kicsit más megvilágításba helyezi a karácsonyt. Ámen!

Hadd kívánjak nektek nagyon boldog, nagyon békés, nagyon meghitt karácsonyi ünnepeket! Nemsokára itt egy következő év, várunk benneteket vissza a jövő héten is.

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

